

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

hust

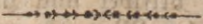
Folk-Sagor

7.

Ungdoms-Landet.

Är huru roligt,
 Vid brasan förtroligt att höra talas om jettar och troll
 Om vinterqvällen, Då trollen på hällen dansa sin ringdans i
 stjärnklar natt.

Kalmar. hos Ströhm & Bröder Besitt. 1853.

Ungdoms-Landet.

Det war en gång en konung, som rådde öfwer ett mäktigt rike. Han war tapper i strid, klok i rådslag, och alla hans företag hade en god framgång. Men när åren woro framlidna, blef konungen gammal och grå, så att han kunde wäl märka det han icke skulle lefwa länge. Då wardt han sorgsen i sin hug, ty han hade lifwet kårt, och sporde så alla wisa män i sitt rike om det icke gäfwes något medel att undkomma döden. De wisa männen skakade sina hufwuden och lade råd; men ingen wiste swara till konungens spörsmål.

En dag kom der till kungsgården en gammal spåqwinna, som farit wida öfwer watten och land, och war berömt för sin wisdom och klokskap, Konungen frågade den gamla qwinnan om hon wiste någonting nytt. Då sade karingen: "Herre, konung! det är mig sagdt, att du mycket rådes att dö, nu sedan du är gammal worden. Derfor har jag kommit hit, och will lära dig huru du skall återwinna ungdom och helsa." Wid detta tal blef konungen wäl tillfreds, och sporde huru härmed skulle tillgå. Spåqwinnan tog till orda: "Långt, långt bort, mång tusende mil härifrån, ligger ett land, som heter Ungdomslandet. I det landet finnes ett slags underligt watten, och werer ett slags kostliga äpplen. Swilken som dricker af wattnet och äter af äpplena, han blifwer ung på nytt, wore han aldrig så gammal. Men icke många äro de som få smaka deraf, ty wägen är lång och full med farligheter." När den gamle konungen hörde det

ta, blef han mycket glad, och lönade spåqwinnan rikligt för hennes goda råd. Dermed skildes de ifrån hwarandra.

Konungen öfwerlade nu med sig sjelf, huru han skulle erhålla af det underbara wattenet och de kostliga äpplena; ändtligen beslöt han att skicka någon af sina söner, för att hemta dem. Till den ändan lät han rikligen utrusta den äldste prinsen med penningar och annan nödtorft, och sände honom så på wäg. Men när prinsen hade farit långt bort, kom han till en stad, som mycket behagade honom. Då glömde han alldeles sitt ärende, lefde i nöjen och yppighet, och tänkte icke vidare på sin löfwen, att fara till fjerran land efter lifswatten åt sin fader.

Det led så en tid bortåt, och konungen längtade mycket efter sin sons återkomst; men han hördes icke af. Då lät gubben utrusta sin andra son med gods och guld, och skickade äfwen honom att uppsöka det prisade Ungdomslandet. Men när swennen hade farit lång wäg, kom han till en stor stad, och träffade sin broder. Nu gick det honom, såsom det gått den äldre prinsen. Han glömde alldeles bort sitt ärende, lefde med win och frilator, samt tänkte icke vidare på sitt ord och löfwen, att hemta ungdoms-äpplen och lifswatten åt sin gamle fader.

När det så hade stått om en rund tid, och ingen af prinsarne kom tillbaka, blef den gamle konungen mycket bräcklig af sorg och ålderdom. Då gick den yngsta prinsen inför sin fader och beddes, att äfwen han skulle få draga bort och uppsöka det prisade Ungdomslandet. Såsom nu konungen icke hade qwar mer än en enda son, wille han oger-

4
na bifalla swennens begäran, utan bad honom stad-
na der han war. Men konungasonen war fast wid
sin mening, och så fick han ändtligen råda. Ko-
nungen lät nu utrusta sin yngste son med gods och
egodelar, och wennen gaf sig på wäg. Men gub-
ben satt ensam och öfwergifroen i sitt rike, och bi-
dade med mycken oro, att någon af hans söner
skulle komma hem igen

Ungerswennen färdades nu wida wägar, och kom
slutligen till en stor stad, hwarest han träffade
sina äldre bröder. Då bödo konungasönerna ho-
nem stadna qwar hos dem, och icke göra sig be-
kymmer för den gamle gubben der hemma; men
prinsen wille icke swika sitt ord, utan nekade till
deras begäran. Han tog så afsked af sina bröder,
och drog widt omkring genom många och stora ri-
ken. Swem heldst han mötte, tillsporde han om
wägen till Ungdomslandet; men det war ingen som
wiste förtälja eller eljest gifwa någon besked derom.

En dag for swennen wille uti en mycket stor
skog. Wid han nu såg sig omkring för att finna
herrberge, fick han se ett ljus, som på långt af-
stånd flämtade emellan träden. Prinsen gick dit,
och kom till en liten jordhytta, hwarest bedde en
mycket gammal qwinna. Konungasonen frågade
om han fick blifwa der öfwer natten, och karingen
samtyckte till hans begäran. När de nu talades
wid, frågade den gamla qwinnan efter hans ått
och ärende. Prinsen swarade, att han war en ko-
nugason, som dragit bort att söka efter Ungdoms-
landet, och sporde tillika, om icke gumman kunde
gifwa honom någon besked derom. Då sade ká-
ringen: "jag har leswat i trehundra wintrar, och
ännu har ingen förtäljt mig om landet, som du

nämnet. Men jag råder öfwer djuren på marken. Kanste är det någon ibland mina undersåter, som hittat wägen. Urla i morgon will jag spörja derom." Konungasonen tackade mycket för detta goda löfte, och så drömlides han der öfwer natten.

När nu dagen grydde och sol rann upp, gick karingen ut och bläste i sin pipa. Då blef ett starkt gny i skogen, och der kommo löpande alla fyrfota djur både när och fjerran. Sedan djuren woro församlade och hade hyllat sin drottning, sporde den gamla, om det war någon ibland dem, som kände wägen till Ungdomslandet. Djuren höllo så en lång öfwerläggning här om; men det war ingen, som wiste swara till drottningens spörsmål. Då wände sig den gamla gumman till konungasonen och sade: "jag kan icke widare bistå dig. Men jag har en syster, som råder öfwer foglarnarne i luften. Hellsa henne ifrån mig, kanske wet hon någon hjelp." Karingen befalte nu ulfwen att föra swennen till hennes syster, och härmed lyftades deras samtal. Men konungasonen satte sig upp på ulfwens rygg, och så bar det af öfwer skog och mark, öfwer berg och dal, många willa stigar.

Serla om aftonen, när sol gått i skog, fingo de se ett ljus, som flämtade emellan träden. Då sade ulfwen: "nu äro wi framme, ty här bor min drottningis syster." Han wände så hem igen; men konungasonen gick in, och fann en mycket, mycket gammal qwinna, som bodde i en jordkloja. Medan de nu talades wid, sporde gumman om hans ått och ärende. Prinsen swarade, att han war en konungason, som dragit bort att leta efter Ungdomslandet, och helsade tillika ifrån hennes syster, som rådde öfwer djuren på marken. Då tog karingen

till orda: "Jag har lefwat i sexhundra wintrar, och ännu har ingen förtäljt mig om landet som du nämner. Men jag råder öfwer alla foglarne i luften; kanste år det någon ibland mina undersåter som hittar wägen. Urla i morgon will jag spörja derom." Konungasonen tackade såsom tillbörligt war, för gummans goda löfte, och så blef han der öfwer natten.

När det nu bräckte för dagen, gick Karingen ut och blåste i sin pipa. Då blef ett starkt susande och dån i luften, och der kommo farande alla himmelens foglar, både stora och små, både när och fjerran. Sedan de woro församlade och hade hyllat sin drottning, sporde den gamla, om det war någon ibland dem som wiste wägen till Ungdomslandet. Foglarne höllo så en lång öfwerläggning här om; men slutet blef, att ingen kunde swara till drottningens spörsmål. Då wände sig den gamla gumman till Konungasonen, och sade: "Jag kan nu icke widare hjälpa dig. Men jag har en syster, som råder öfwer fiskarne i hafwet. Far dit, och helsa henne ifrån mig. Wet inte hon råd, så är det ingen som wet det." Karingen befalte nu örnen att föra swennen till hennes syster; och dermed skildes de åt. Men Konungasonen steg upp på örnen rygga, och det bar af som en stormwind, öfwer blåa haf och gröna länder.

Serla om aftonen fingo de se ett ljus, som tindrade emellan träden. Då sade örnen: "nu äro wi framme, ty här bor min drottningens syster." Han tog så affsed ifrån ungerswennen, och flög hem till sin matmoder; men Konungasonen trädde in i stugan, och sporde om han fick låna herrberge. Karingen samtyckte gerna hårtill. Medan de nu tala-

des wid, frågade gumman efter hans ått och åren-
de. Prinsen swarade, att han war en konungason,
som dragit bort att söka efter Ungdomslandet, och
hellsade tillika från hennes syster som rådde öfwer
foglarne i luften. Då toq karingen till orda: "jag
har nu lefwat i niohundrade wintrar, och ännu al-
drig har någon förtäljt mig om landet, som du näm-
ner. Men jag råder öfwer fiskarne i hafwet. Kan-
ske är det någon ibland mina undersåter, som hit-
tar wägen. Urla i morgon will jag spørja derom."
Swennen tackade såsom tillbörligt war, iör gummans
goda löfte, och så dwäljdes han der öfwer natten.

Etidigt om morgonen, innan det ~~lyste~~ lyfte för dagen,
gick karingen ut och blåste i sin pipa. Då blef ett
starkt forl och brusande i hafwet, och wattenet skum-
made af de oräkneliga fiskar, stora och små, hwilka
kommo irån när och fjerran. Sedan alla kommit
tillsammans, och hade hyllat sin drottning, talade
den gamla qwinnan, och sade: "derför har jag kal-
lat eder, att mig lyster weta, om någon känner wä-
gen till ett land som heter Ungdomslandet." Fi-
skarne höllo nu en lång rådplågning; men slutet
war, att ingen kunde swara till drottningens spör-
smål. Då blef karingen misshyt, och sade: "ären
I wäl alla samlade ännu? Jag kan icke se till den
gamle hwalen, som eljest icke är den minste ibland
eder." I det samma hördes ett starkt brusande ute
på hafwet, och den gamle hwalen kom hastigt fa-
randes. Gumman sporde hwarför han icke kommit
med de öfriga; men hwalen ursåktade sig att han
hade färdats så lång en wäg. "Hwar har du då
warit?" frågade gumman. "Jo," swarade fisken, "jag
har farit mång sinom tusendmil. Jag kommer just
nu ifrån ett fagert land, som heter Ungdomslandet."

När karingen hörde detta blef hon wäl tillfreds, och sade: "det må blifwa till straff för din ohörsamhet, att du ännu en gång skall fara till Ungdomslandet, och föra denna ungerswennen med dig på resan." Derefter tog hon affsed ifrån konungasonen, önskade honom lycka på färden, och så skildes de åt. Men swennen satte sig upp på hwælens rygg, och nu bar det af som en pil långt hån öfwer wättnet.

De färdades så hela dagen igenom, och kommo sent om aftonen till det prisade Ungdomslandet. Då sade hwalen: "jag will nu gifwa dig ett godt råd, som du skall noga följa, om du eljest önskar att ditt förehafwande skall lyckas. Uti det förtrollade flottet faller allt i sömn wid midnattstimmian. Gack då upp i borgen, tag ett äpple och en flaska watten; men sinka dig icke, utan skynda genast tillbaka. Om du dröjer öfwer sjelfwa midnattstundan, galler det begges wårt lif." När konungasonen hörde detta, tackade han hwalen för dess goda råd, och lofwade i allt göra såsom fisken hade sagt honom.

Wid midnattstid gick prinsen upp till det förtrollade flottet, och fann allting såsom den wise hwalen hade förtäljt. Wid borgporten woro grymma djur, björnar, ulfwar och drakar; men alla lågo i en tung dwala, och det tycktes såsom hade hela borgen stått öde. Prinsen wandrade så genom många stora rum, det ena påktigare än det andra, och kunde icke nog förundra sig öfwer den myckna rikedom, som allestädes låg för hans ögon. Slutligen kom han i en stor sal, som war fagert smyckad med täcken af guld och silfwer. Midt i den stora salen wärte ett träd med de aldra kostligaste

äpplen, och jemte trädet war en källa, hwars watten skimrade såsom klart gull, och gaf en sållsam klang när det rann öfwer stenarne. Då förstod konungasonen att han ändteligen hude funnit hwad han så länge efterletat. Han lepp derföre fram, plockade sin ränset full med sagra äpplen och fyllde sin flaska med lifswatten ur den kostliga källan.

Swennen skulle nu wända tillbaka; men han kunde icke öfwerwinna sin åtrå, att ännu en liten stund se sig om i det förtrollade slottet. Han fortsatte derföre sin wandring ur rum och i rum, ur sal och i sal, och tyckte att den ena alltjemnt öfwerträffade den andra. Ändteligen kom han i ett rum, som framför alla de öfriga war smyckadt med guld, silfwer och ädla stenar. Men i det präktiga rummet stod en säng, bäddad med blå silkesbolstrar, och på bädden slumrade en mö, så fager, att wäl aldrig någon sett hennes like i werlden. Då rödes hjertat i ungerswennens bröst, han glömde den wise hwalens warningar, och sof i famnen hos den sagra konungadottern.

När swennen hade sefwit en blund och skulle gå sin wäg, tycktes honom att han wäl borde låta mön weta, hwem det war som hade njutit hennes ynnest. Till den ändan skref han på wäggen att Prins **Benius** af **Engeland** hade warit der, och ilade så bort ur slottet. Det war också hög tid ty knappast hade han gått igenom borgporten, förr än allt waknade ur sin dwala; djuren röto, wapen flamrade, och hela borggen blef uppsvulld af lif och rörelse. Men prinsen satt sig hastigt upp på hwalens rygg, och sedan bar det af som en blåst öfwer böljorna.

De färdades så någon stund, och kommo ut på

det willande hafwet. Då sänkte sig hvalen plötsligt ned under wattnet, och drog prinsén med sig. När de åter kommo upp war swennen mycket förfärad, och tänkte att han warit nära sin sista stund. Hvalén sporde: "blef du rädd?" Prinsén jakade att så war. Hvalén tog till orda: "lika rädd war jag, när du tog för många äpplen."

De färdades ännu en stund, och hvalén dök åter ned i hafwet. Men den gången blef han mycket längre under wattnet än förut, och när de kommo åter upp war prinsén nästan halfdöd af försträckelse. Hvalén sporde: "blef du rädd?" Swennen jakade att så war. Hvalén tog till orda: "lika rädd war jag, när du sof hos den unga prinsessan."

De färdades nu åter en stund, och hvalén dök tredje resan ned i hafwet; men denna gången for han så djupt, att prinsén trodde sig aldrig mer få skåda dagens ljus. När de kommo upp sporde hvalén änyo: "blef du rädd?" Swennen jakade att så war. Fischen sade: "lika rädd war jag när du skref ditt namn på falswäggen." De fortsatte derefter sin färd utan widare äfwenlyr, intill des de kommo till den andra stranden.

Prinsén tog nu afsked ifrån den gamle hvalén, och gick upp till gumman som hade sett niohundrade winttrar. När karingén blef honom warse, gladdes hon att hans äfwenlyr hade så wäl aflupit. Men ungerswennen sade, att han wille wergålla hennes goda bistånd, och gaf henne så ett äple ifrån Ungdowölandet och en drick af det kostliga lifswattnet. Karingén åt och drack, och lät sig wäl smaka. Då fick man se ett stort under; ty den gamla, gamla gumman skiftade sin

hamn, skrynklorna försvunno ifrån hennes anlete, munnen fylldes med de friskaste tänder, barmen höjde sig, och hon stod der såsom en blomstrande mö, sådan hon war i sina unga dagar. Fiskdrottningen kunde icke nog prisa denna sällsamma förändring, och tackade konungasonen öfvermåttan för hans stora tjenst. Derefter stulides de ifrån hwarandra. Men wid affskedet sade qwinnan: "jag will nu låna dig för din wängästa. Här har du ett betsel. När du skakar derpå, kommer det fram en gångare, som är lika snabb med vinden. Han skall föra dig hwart helst du önskar."

Ungerswennen rystade nu på betset, såsom fiskdrottningen hade lårt honom, och genast kom der fram en fager gångare, hwilken bar honom hän till den gamla gumman, som hade sett serhundra de wintret. När nu fogeldrottningen blef honom warse, gladdes hon att hans företag hade wäl aflupit. Men konungasonen tackade för fisk, och sade att han wille wedergålla hennes goda bistånd. Han gaf henne så ett äple ifrån Unadomslandet, och en dryck af det kostliga lifswattnet. Råringen åt och drack, och lät sig wäl smaka. I det samma fick man se ett nytt under; ty den gamla qwinnan stiftade sin hamn, skrynklorna gingo bort ur hennes anlete, munnen log, barmen höjde sig, och hon stod der inför prinsen såsom en jungfru i unga dagar. Fogeldrottningen kunde icke fyllest prisa denna sällsamma förändring, och tackade swennen öfvermåttan för hans stora tjenst. Derefter stulides de ifrån hwarandra med stor wänskap. Men wid affskedet sade qwinnan: "jag will nu låna din gästa. Här har du en duk. När

helt du breder den ut, skall den dukas med konungsliga råtter.

Ungerswennen tog den kostbara duken, satte sig upp på sin säle, och red bort, intill det han kom till gumman som hade lefwat trehundra wintrar. När nu djurdrottningen blef honom warse, kände hon en stor hugnad att hans äfventyr hade lyckats så wäl, och undfick honom med mycken wänskap. Men swennen sade, att han wille wedergålla hennes goda bistånd, och gaf henne så ett äple ifrån Ungdomslandet och en dryck af det kostliga lifswattnet. Råringen åt och drack, och lät sig wäl smaka. Då förspordes åter ett stort under, ty den gamla qwinnan skiftade sin hamn och blef ung på nytt; skrynklorna förswunno ut hennes anlete, den krotliga gestalten rådade sig och hon stod der såsom en mö af sällsam fågring. Djurdrottningen kunde icke nog glädja sig öfwer allt detta, och tackade prinsen för hans öfwermåttan stora tjnst. Derefter skiljdes de ifrån hwarandra med mycken wänskap. Men wid afskedet tog qwinnan fram ett swärd, gaf det åt swennen, och sade: "jag will nu låna din föråring. Här har du ett swärd. Hwem helst du hotar dermed skall wika, wore han ock det grymmaste wilddjur."

Konungasonen tyckte sig nu wara i allo wäl utkemma, och for så vidare, intill det han träffade sina bröder. Då blef en stor fröjd å begge sidor. Men när de äldre konungasönerna fingo weta, att deras broder hade lyckats i sitt företag, fingo de en stor afund i sitt hjerta, och lade rad samman huru de skulle swika honom och sjelfwa minne pris hos sin fader. De gäfwu nu mång fagra ord, och låto tillreda ett ypperligt gästbud. Wäl

om natten, när swennen sof, aftade bröderna tillfalle, samt bytte bort ungdomsåplena och lifswattnet, utan att prinsen wiste det, eller ens kunde tänka en sådan falskhet.

Swennen tog derefter affsed ifrån sina bröder, steg upp på sin gångare, och red hem till sin faders gård. Då blef den gamle konungen, wäl tillfreds att han återfått sin yngste son, och prinsen glädde sig att hans fader ännu war wid lif. Han bar så fram sina häfwer, och bad konungen äta af åplena och dricka af wattnet, att han skulle blifwa ung på nytt. Men det gick mycket emot förmodan, ty det spordes ingen förändring, utan gubben war och blef lika gammal och grå som tillföre. Nu kunde konungen icke tänka annat, än att hans son welat gåckas med sin fader, och blef högeliagen wred. Men prinsen märkte att han war beswiken, och detta gick honom hårdt till finnes.

När det så hade lidit en tid bortåt, kommo äfwen de begge äldsta bröderna hem till kungsgården. De hade mycket att förtälja om sin resa, och ordade widlyftigt om alla de farligheter, som de utstått på wägen till Ungdomslandet. Derefter gingo begge prinsarne inför sin fader, och bjodo honom åplen och lifswatten, att han skulle blifwa ung på nytt. Konungen åt och drack, och lät sig wäl smaka. Nu skedde ett märkligt rön, ty gubben skiftade sin hamn, hans grå hår blefwo ljusa, munnen fylldes med tänder, skrynklorna förswunno, och han stod der såsom en fager ungerswenn. Då wardt en stor fröjd öfwer hela riket, och konungen prisade sina begge äldsta söners trohet och mandom; men alla wredgades uppå den

ungste konungasoren, att han varit med lögn och falskhet. Der blef nu dömdt, att swennen skulle kastas i lejonakulan, och domen gick i fullbordan utan alla nåder. Men när wilddjuren wille söndeslita den unge prinzen, hötte han åt dem med sitt swärd, och de gjorde honom ingen skada. När prinzen b'ef hungrig, bredde han ut sin duk, och den fylldes med kostelig mat. Han satt så uti lejonakulan i sin runda år, och ingen menniska wiste att han ännu war wid lif. —

Sagan wänder nu åter till Ungdomslandet. Der blef en stor uppsändelse sedan prinzen varit sin fesk; ty lifswartnet war borta, äplena woro borta, och hwad ännu warre war, den unga prinsessan hade mistat sin ära. När så månader na woro förlidna, till konungadottern i barnfång, och födde ett fagert swennbarn. Men den lille prinzen hade i den wensra handen en underlig wäxt, lifsom ett äple, och äplet wisse icke gå bort. Då lat konungadottern samla alla wisa qwinnor i hela Ungdomslandet, och sporde om råd, huru hennes son skulle bliwa fri från sitt lyte. Qwinorno öfwerlade länge, och ordade både till och ifrån. Men slutet war, att den unae prinzen icke skulle bliwa helbredda, förrän han fick träffa sin rätte fader.

Der stod så en rund tid om, pilten wäxte upp, och röide mera minne och fortringsgäswa än andra barn. Ingenting war så fro'igt eller konstigt att han icke måkade reda det, och wid sin års ålder kunde han staswa sin faders namn, som stod skrifwet på falswäggen. Då fick konungadottern en stor åtrå att draga bort och uppsöka prins Venius. Hon lät så skjuta sina snäckor i sjön, och utrustade dem på det äldra båsta med kosteligt gods och waldot manskap. Der teer gick prinsessan om bord tillika med sin unge son, hislad, e segel på förgyllda rår, och så foro de lustigt öfwer hafwet till England.

När nu den präktiga Skeppskottan kom utansför stadent blef mycken oro och uppsändelse drinor; ty alla trodde att det war en fiendlig härsmakt. Men konungadottern lade till wid bryggan, och skickade sändebud till konungen, att hon wille träffa prins Venius. Då wardt konungen mycket twelugsen, ty han mindes rår wäl att prinzen blifwit kastad för wilddjuren, ehuru han icke wist bekänna det. Han höll så råd med sina män, öfwerlade hwad nu wore att göra;

men ingen wiste hwar i en slikt farilighet. Slutet blef, att konungen skulle sticka sin älskta son, efter som han icke kunde sticka den yngsta. Der offröddades så bud till konungadottern, att prins Venius skulle komma den sändande dagen.

Arta om moronen lät prinsessan breda gullene täcken öfver vägen, och satte sig sjelf med sin lilla son på Steppsbruggan, för att emottaga konungasonen. När det så hade lidit en stund, kom den äldste prinsan ridandes ut ur staden, och åktade fara till Steppen. Wid han nu fick se hwad präktiga täcken woro bredda uppå vägen, kunde han icke noa undra öfver all denna rikedom, och höll åt sidan, att icke hans gånge skulle trampa så dyrbara tyger. Han kom så ned till Steppsbruggan, hwarest konungadottern satt i högsäte, omgäfvad af allt sitt folk. Men när den lille pilten såg honom warligt städa fram, ropade han med iför: "icke är denne min far." Wälet i gossens hand satt och quar såsom tillförene. Då måste prinsan wända hem, med ringa beder och öfdrättadt grende; men prinsessan lät förkunna, att hon icke skulle fara dädan, innan hon hade funnit den rätte prins Venius.

Andra dagen stäckade konungen sin andre son; men det gick på samma sätt. Prinsen räddes att rida öfver de sagra auldräckena, och när han så kom till Steppsbruggan, hwarest konungadottern satt i sitt högsäte, ropade pilten, som stod wid hennes knä: "icke kan denne vara min fader." Wälet satt också quar i swennens hand som tillförene. Konungasonen fick nu fara hem igen, och det tycktes alla, att han lidit mera skam än staden. Men som prinsessan nu wäl kunde märka, att man handlade emot henne med swel och falskhet blef hon vred, och gick i land med all sin härsmakt. Tillika sände hon bud till konungen, att hon wille se den rätte prins Venius, wore det och blott ett ben efter honom, eljest skulle hon icke lemna sten uppå sten i hela staden.

Nu blef en allmän bestörning, och konungen wiste icke hwad råd han skulle finna i denna stora farligheter. Andres igen tycktes honom vara bäst, att sända bud till lejonakulan, för att ransaka om der funnes några quarleswor efter hans yngste son. Wid nu sändemännen kommo uti lejongården, för att uppsöka benen efter prins Venius, se, då satt han sjelf lika lefwande och lekte med de wilda djuren. Då kan

man wäl weta att der blef en fröjd öfwer stad och land, och alla bädo swennen att han skulle gå derut. Men prinsen war wred, och wille icke komma, för än hans ean fader gjorde knäfall, och lofwade bättra hwad tillfredne war brutet.

Tredje dagen, när sol rann upp, lät konungadotttern åter breda guldtäcke öfwer wägen, och satte sig i sitt högsäte; men den lille pilten stod wid hennes knä, och alla hennes män woro samlade omkring. Då klädde sig prins Benius på det aldra präktigaste i silke och skarlakon, band swärdet wid sidan, rystade sitt betsel, och steg upp på sin windsnabba gångare. Han red så wägen fram emot skeppen; men det tycktes alla som sågo det, att han nästan stög genom luffren; ty så håld en rottare och så snabb en säle har ingen sett hwarken förr eller sedan. När nu pilten blef warse prins Benius, der han rannde fram öfwer guldwägen, ropade han glad: "detta är min fader! detta är min fader!" och i samma stund föll äplet bort ur barnets hand. Då steg konungadotttern upp ifrån sitt högsäte, trädde prinsen till mödes, och undfick honom med stor glädje och kärlek. Men alle folket stod och såg deruppå, och tänkte, att man wäl skulle leta länge, för att finna en hurtigare man och fagrare qwinna i hela wida werlden.

Konungasonen och hans wäna brud foro nu in i staden, och konungen lät tillreda ett bröllopp, så att det skulle både höras och spörjas. När gästabudet hade stätt med lust och lek, foro prins Benius och hans drottning bort till Ungdomslandet, och der lefwa de än i dag. Men de swefulls bröderna fastades i lejongropan, och ingen har sport att de någonsin kommo derifrån. Sedan war jag inte med längre.

